

M E S E D É L U T Á N

— Az édesanya iránti szeretetről, háláról —

Kedves Gyermekeim!

Májusi fényözönben ragyog felettünk az égbolt kékje. Bárányszó felhők fehérgyapjas nyája delelget rajta.

Májusi kövér, tarkavirágos mező pompázik előttünk. Az áldott mezőkön dolgos emberek hajladoznak a sárguló arany buzatengerben.

Ünnepiesen szép, megható, ez a gazdag magyar május.

Valami ünnepi érzés fogja meg szívünket ebben a pillanatban s a hála és szeretet melege árad tekintetünkől az előttünk elterülő áldott, terített asztalra: a májusi természetre.

És ekkor, ebben a szent pillanatban eszünkbe jut Földanyánk jósága, gazdagsága, áldott bőkezősége, önfeláldozása, amellyel körül fog, eláraszt bennünket.

És nem véletlen, hogy ebben a hónapban van az édesanyák napja: az *anyák napja* is. Egy nap a háromszázhatvanötből, amikor nem az édesanyák adnak, nekünk, gyermekeiknek végtelen szeretetükből, a szívükből-lelkükből, hanem mi járulunk eléjük gyermeki szeretetünk melegével, szívből jövő hálánk egyszerű, szegényes, de mégis oly beszédes virágaival.

Beszélhetnénk-e ma másról, gyermekek, mint az Édesanyáról, aki nekünk az életet adta, akio nekünk él, nekünk adja minden napját és éjjelét, gondolatát és szeretetét, aki nekünk ezért a legdrágább a világon a jó Isten után!

Drága édesanyák!

*A kertünkben kinyílt a
Legszebb bokr rózsá:
Leszakítottam a legszebb
Fehér rózsát róla.*

*Ezt az egyszál rózsát hoztam
Hálás szívvel, szóval:
Édesanyám, áldja Isten még
Százennyi jóval!*

*Kis szívemnek imádságát
Meghallgatja Isten:
S-megérti Ő, — tudom, — mind
Mit nem mondtam, — itt el!*

*Aldja, áldja minden széppel,
Edes jó Anyámat:
S kívánom ezt, igaz szívvel:
Minden jó anyának!*

V. L.

Anyácska

Ferkó nyakáig huzta az ágyban a rongyos paplant, melyen még egy kopott kabát is volt, mert fázott. Reggel, mikor az édesapja munkába ment, rárakott ugyan a tüzre, de az már régen ki-
aludt volt, s most úgy érezte, hogy meg fog fagyni.

Ferkó ugyanis beteg volt szegény, beteg már régen és az orvos azt tanácsolta, hogy feküdnie kell és jól táplálkoznia.

Az ágy mellett a széken két bögre állt, de üresen. Az egyikben rántott leves volt, a másikban meg főzelék, de mind a kettő még a déli harangszó előtt elfogyott és most már olyan nagyon éhes volt, hogy a feje is fájni kezdett.

Meleg tejeskávé illatára gondolt és friss kalács szaga ütötte meg az orrát, olyan kalácsé, aminőt az édesanyja sütött, amikor még élt... De most kis száraz kenyérdarabka is jó lett volna, üres kenyérdarabka, olyan, aminőt a vendéglők asztaláról lesöpör a pincér és a moslékos dézsába dob. És nem volt, semmi sem volt, amit meg lehetett volna enni.

Kint téli délután volt. Lassan szállingózott a hó a kormos, füstös háztetők fölött és Ferkó szomoruan nézett ki a piszkos, régen mosott ablakon keresztül.

A pajtásai hógolyóztak és biztosan sárgarépat dugdostak a hóember orra helyére s cipelték a rozsdás korcsolyákat. Gyengén, alig hallhatóan sóhajtott s a könny valahol ott bujdosott a nyeldekölője fölött, úgy érezte. Az óra kedvetlenül zörgött a szekrényen és a kályhacsőben szomoruan panaszkodott a téli szél.

Ebben a szobában valahogy minden olyan szomorú volt. Szomorú és piszkos. Míg édesanyja élt, addig minden ragyogott és a helyén volt, de amióta meghalt, nem volt, aki egyszer is rendbehozta volna ezt a kis lakást.

Hallgatózott, mintha valaki elment volna az ajtó előtt. Remény gyulladt fel benne egy kis pillanatra, hogy valaki tán bejön hozzá és hoz neki valamit. Meglátogatja őt, s meggyújtja a lámpát, mert már olyan sötét kezd lenni és ő úgy nem szereti a sötétet, úgy fél valahogy tőle, amióta az anyácskát kivitték a temetőbe. De nem ment el senki sem az ajtó előtt, csak a szél motoszkált az eresz alatt s tán ő szeretett volna bejönni megpihenni egy kicsit.

Az utca másik oldalán az üres telken meggyulladt egy lámpa. Az első lámpa s utána rohamlépésekben megjött az este.

Az ajka száraz volt szegény Ferkónak és a homloka meg nedves. És ma valahogy folyton meleg kávé járt az eszében. Legalább csak egy fél pohárral hozna valaki, úgy mint régen, mikor még az édesanyja élt, ki odahozta neki az ágyba és beszélt hozzá:

— Ferkóka, idd meg szépen, légy angyal, no, idd meg mind... — és ő akkor nem akarta meginni, félrehuzta a száját, mikor enni kellett.

Most, hogy rágondolt, nem tudta megérteni, hogy neki akkor nem kellett a forró kávé és biztatni kellett őt. Szomoruan csukta be a szemét, mert úgy érezte, hogy sirni fog. Most már nem jött hozzá többé az édesanyja és nem mondogatta neki senki, hogy angyal lesz, ha megissza, pedig most ördögporontynak is elment volna egy bögre kávéért.

Az édesapja már korán reggel gyárban járt dolgozni és sokat,

nagyon sokat kellett dolgoznia és mégis, mikor szombat este hozta a pénzt, alig találta meg a nagy üres zsebeiben, olyan nagyon kevés volt.

Ferkó ágyával szemben, a falon Szűz Mária képe lógott és előtte porosan kis mécses állt falra szögezett kis deszkapolcon. Az anyácska míg élt, ezt gyújtotta meg minden pénteken s akkor neki is oda kellett eléje térdelni és imádkozni. Ekkor mondta mindig az anyácska, hogy

— Édes Szűz Mária, a Te gondjaidra bízom az én fiacskámat, a Ferkót, mert én gyenge és beteges vagyok, de Te, Szűz Mária, örök vagy és hatalmas. Üdvözlégy Mária...

Ezt már közösen mondták és ezt sem akaródzott neki mondani. Leült a sarkaira s csak azért mondta, mert nagyon szerette az anyácskát és nem akart neki bánatot okozni.

És most, mikor mindez eszébe jutott Ferkónak, imádságra nyílt az ajka. Lassan keresztet vetett magára és az ima szavai simán, összeölelkezve lépegettek ki a száján.

Az óra megint zörgött a szekrényen, de Ferkó nem hallotta. A mécses, mely a kép előtt állt a falon, lekötötte minden figyelmét. Valahogy izzani kezdett a régen alvó lángocska s minél szebben imádkozott, annál ragyogóbb lett a lángja.

Szorosan összekulesolta a kezét s szinte lázasan mondogatta a szavakat.

A lángocska először megvilágította a képet s aztán meleg derengéssel töltötte meg a kis hideg szobát.

Ferkó fel szeretett volna ugrani, ha lett volna hozzá ereje, mert úgy látta, hogy a képről nem a megszokott Szűz Mária néz le rá, hanem az anyácska. Az az anyácska, aki már oly régen itt hagyta őt és megfélekezett róla. Hagyta éhezni, fázni, köhögni s most ime, itt van és rámosolyog.

— Édesanyám! — kiáltotta Ferkó s feléje nyujtotta kezét.

Gyere ide, óh mily jó, hogy eljöttél s nem hagytál éhezni. Mert tudod, édesanyám, olyan éhes vagyok...

És mialatt kint fehér hópelyhek hulltak a sötétségben, az édesanya kilépett a keretből és végigment a szobácskán és leült Ferkó mellé az ágy szélére.

Ferkó gyerek hozzásimult, ölébe bujtatta a fejét, aztán végigsusztatta arcát a keblén s úgy, mint régen, megcsókolgatta a nyakát.

Nem tudott szóhoz jutni, csak nyögdecselt, csak ölelgette s minden, amit mondani tudott, annyi volt, hogy:

— Anyukám... édes... anyácskám...

Aztán egyszerre meleg lett a szoba, — a tüzhelyen ropogott a rőzse, a kis kék lábosban emelkedett a tej s egy másik bögréből a kávé fehér gőze szállt a magasba.

— Ma megiszok mindent, amit adsz, anyácskám s meglátod, hogy angyal leszek.

És az édesanya abból a szekrényből, melyben még az előbb

semmi sem volt, szép ropogós kifliket vett ki. Aztán a nagy piros csikos bögrét az asztalra tette, cukrot tett belé sokat, hogy jó édes legyen és aztán tejet öntött rá és hegyibe kávé, amennyi csak belefért. No és aztán beletördelte a kifliket s mikor mindez megvolt, odaült az ágya szélére és a Ferkó kezében remegni kezdett a bögre. — Jó volt, nagyon jó volt, szinte kigyöngyözött a homloka a gyönyörüségtől és úgy érezte, hogy egész testét előnti a boldogság.

— De ugy-e, édesanyám, most már nem fogsz elmenni? — kérdezte Ferkó, az üres bögrét átadva. — Majd meglátod, hogy az apám hogy fog örülni, ha meglát — mert amióta elmentél, azóta mindig szomorú. Még engem sem szeret, úgy mint régen.

Az anyácska közben a cipőit nézegette és csóválta a fejét, mintha még olyan rongyos cipőt nem is látott volna. Aztán a nadrágját vette a kezébe és óh Uram bocsásd meg, de ez még rongyosabb volt!

— Ne haragudj anyácskám, hogy olyan rongyos a nadrágom — szólt kéréleg a fiúcska, — de magától szakadt el és nincsen, aki megvarrja. Én próbáltam, de nem ment, most majd te megvarrod, ugy-e?

És az édesanya ölébe vette a kis lukas nadrágot és simogatni kezdte, majd megnézte előlről, majd hátulról és ahová a szeme nézése elért, ott iziben összenőttek a lukak.

— Aztán amióta elmentem, szoktál-e imádkozni kisfiam? — kérdezte az édesanya, kezét a nadrágocskán pihentetve, — mert nem igen hallottam.

Ferkó egy ideig hallgatott, míg megszólalt:

— Ritkán, nagyon ritkán, anyácskám...

— Látod, az előbb imádkoztál és én azt meghallottam a Mennysorszámban. Ezért jöttem oly sietve hozzád, mert a Mennysorszámban minden imádságot meghallanak, különösen, ha olyan szívből jön, mint a tiéd.

Az ajtó előtt lábdobogás hallatszott. A havat verte le varlaci a cipőjéről. Egyet köhintett, majd kinyitotta a szobácska ajtaját s belépett.

Magas, sovány munkásember volt. Csomag volt a kezében és a hóna alatt egy üveg tej. A holmit letette az asztalra, majd oda lépett az ágyhoz s lehajolt a gyermek fölé. Hallgatódzott. Ferkó aludt mélyen, csendesen.

A férfi lámpát gyújtott, majd lángra lobbantotta a tüzhelyre rakott rőzsét. Kávé főzött, felforralta a tejet, majd vajaskiflit vett elő a csomagból. Aztán levette a polcra a piros csikos bögrét és cukrot tett beléje, majd tejet, kávé s végül beleáprította a kiflidarabkákat.

Ferkó felneszelt.

— Mama! — kiáltotta és a levegőbe kapott.

— Én vagyok az fiúcskám és nem az édesanyád —, mondta szeliden az apja és a bögre kávéval odaült az ágya szélére.

Ferkó kezében ma este hát másodszor remegett a kávésbögre és a tartalma mind a kétszer nagyon izlett neki. Mikor a felénél tartott, megállt egy pillanatra.

— Édesapám, ma péntek van és ilyenkor az anyácska mindig meggyújtotta a mécset a Szűz Mária szobra előtt...

Az apa a képre nézett és biccentett a fejével.

— Ha ő meggyújtotta, hát majd meggyújtom én is — mondta és keresett egy üveget és elment olajat venni a boltba.

Zajmus Gyula.

Köszöntő

1. <i>Havas hideg télben
A nagy erdőt jártam,
De nyíló virágot
Sehol sem találtam.</i>	5. <i>Ahogy ott megálltam,
Szomoruan, árván,
Madárdal csendült meg
Havas nagy fa ágán.</i>
2. <i>Csillogó dérköntös
Borul a nagy fákra,
Nyuszi meg a mókus
Utját lopva járja.</i>	6. — <i>Jó anyád ünnepén
Virágot nem leltél?
A legszebbik kertben
Még nem is kerestél!</i>
3. <i>Alszik a patak is,
Nem suttog meséket,
Hótakaró fedi
A mezőt, a rétet.</i>	7. <i>Szived kis kertjében,
Mennyi szekfű, rózsza,
Mind hálavirágok,
Szakits gyorsan róla!</i>
4. <i>Ugyan mit csináljak,
Virágot hol szedjek?
Jó anyámnak vinném,
A legislegszebbet.</i>	8. <i>Le is szakítottam,
Bokrétába szedtem:
Neked nyílt, jó Anyám:
Mind, mind a szívemben!</i>
9. <i>Ezt a kicsi kertet
Jóságod ápolja:
Örömdre nyíljék
Minden kicsi bokra!</i>	

Piroska néni.

A trombita

Vásár volt, országos vásár a faluban. Jöttek a szekerek mindenünnen. Az uton magasra szállt a por.

A faluban, a főtéren állott Krizsán Lajos háza, abban volt füszerkereskedése, amely legnagyobb volt a községben. Apja még tót származásu volt, de Krizsán Lajos bácsi már csak úgy beszélt magyarul, hogy meg sem értette volna a tót beszédet. Meg-